

Arizona
KRÁSNÍ MRTVÍ

EDEN MAGUIRE

 FRAGMENT

Krásní mrtví Arizona

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lisa J. Smith – Upíří deníky – Probuzení

Lisa J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Christopher Paolini – Eragon

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Podzemí

Eden Maguire

Krásní mrtví – Arizona – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

EDEN MAGUIRE

F RAGMENT

Mým dvěma krásným dcerám

Phoenix Rohr mě změnil. Explodoval v mém životě jako hvězda spadlá z velkého temného nebe a ozářil můj svět. Než jsem Phoenixe poznala, byla jsem jenom poloviční bytost, nehotová a vystrašená. Potom, po několika krátkých týdnech, jsem se stala celou.

Žili jsme jeden pro druhého. Kráčeli jsme ruku v ruce tímhle drsným světem. Jeho náruč byla mé bezpečí.

Lidé v mém světě přicházejí o život, taková je pravda. V jednom roce mi zemřeli tři spolužáci. To vám přidá na intenzitě – každý den pevně sevřete, co máte, a snažíte se to naplno žít. Láska a sex, společně prožítá každá chvíle. Upínala jsem se k Phoenixovi jako ke svému spasiteli.

A potom se to všechno rozpadlo. Vyjádřeno třemi jednoduchými slovy: ztratila jsem ho. Zapletl se do rvačky a umřel.

Všude jsem ho hledala. Vyrážela jsem ve svém autě ven z města, projížděla jsem pod chvějícími se osikami a vysokými sekvojemi k místům, kde se rozeklané skály dotýkaly oblohy. „Phoenixi,“ šeptala jsem tisíckrát.

Phoenix – čtvrtý na seznamu studentů, kteří se už nikdy nevrátí. Jeden – dva – tři – čtyři. Čtyři zásahy do srdce. Ten poslední byl nejbolestnější. „Phoenixi.“

Upínala jsem se ke svým vzpomínkám. K jeho políbkům, jeho dotekům – k těm dnům uprostřed léta, kdy jsme se koupali v Jelení řece, k těm večerům, kdy pustil na plné pecky muziku v mém autě a zavezl nás k Hartmannovu jezeru... položila jsem mu hlavu na rameno a zkoušela počítat hvězdy. Chvíli jsem se bála, že na to zapomenu.

Potom začala tlouct ta andělská křídla, duchové, duše z limbu – říkejte jim, jak chcete. A Phoenix se vrátil.

Nechci s nikým mluvit. Potřebuju být sama.

S Jonasem všechno vyšlo a byla to částečně moje zásluha. Ale ještě pořád držím v rukou osudy tří dalších Krásných mrtvých. Vážně, je to tak. *Arizona, Summer, Phoenix. Arizona, Summer, Phoenix.* V tomto pořadí. Ta jména mi znějí v hlavě jako mantra.

„Darino, moc bych si přála, abys byla víc doma. Mohly bychom spolu podniknout různé věci – jít na pedikúru, na nákupy,“ říká Laura, moje matka.

„Darino, musíš přestat pořád jezdit v tom kabrioletu. Jenom žere benzín.“ Můj nevlastní otec, Jim.

Jste v obraze?

„Přijď za náma do nákupního centra. Bude tam Lucas a Christian.“ Jordan a Hannah. Cvrlik, cvrlik, cvrlikají a vesele švitoří ty štěbetalky.

A Logan Lavelle: „Darino, proč k nám někdy neza-
jdeš, jako dřív? Mám jedno nový suprový DVD, mohli
bysme ho zkouknout.“

Jděte do háje, všichni! Nechte mě na pokoji. Říká jim
za mě řeč mého těla, ale ti všichni jsou příliš natvrdlí
a neumí ji číst. Nebo si možná o mě dělají starosti.

Sedám stejně do auta, projíždím Centennialem, vždyc-
ky směrem k Foxtonu. K horám, které se příkře zvedají po
obou stranách silnice a brání ve výhledu na modré nebe.

Pouštím do ticha hlasitou hudbu. Šlápnu na plyn.

Rychlá jízda mi pomáhá zvednout tíhu z ramen, ne-
chat všechny za zády. *Jed', kočko, jed'!* Jsem uprostřed
vyhořelého úseku lesa. Požár po sobě zanechal míle
a míle černých zkroucených pahýlů, spadlých kmenů
a šedivé půdy. Za deset let to tu možná zase ožije.

Vyjíždím z toho spáleniště a stoupám vzhůru do hor,
sekvoje se zelenají na popředí růžových skal a já ze sebe
shazuji to tíživé tajemství, sklouzává mi z ramen, proto-
že tady v té pustině na mě nikdo netlačí. Jsem v bezpečí.

Muzika mi buší do ušních bubínků, kytary kvílí. Vy-
řvávám slova písně, svírám volant, nakláním se dopředu
na sedadle. Krémová kůže, stříbrné lemování. Karosérie
je červená a lesklá jako rtěnka. Brandon Rohr projevil
vybraný vkus, když mi našel tohle autíčko. Projíždím ko-
lem Krocaního hřebenu, deset minut od Foxtonu. Třicet
minut od Krásných mrtvých.

Nejspíš jsem posedlá. *Vím*, že jsem. Ustavičně, s každým nádechem toužím po Phoenixovi, po jeho očích, které přečtou všechno, co mám v hlavě i v srdci, po jeho objetí. Proč bez něj nedokážu být ani vteřinu, to sama nevím.

Je tady Foxton – skupinka smáčknutých dřevěných domů, koloniál se zatlučenými okny, křížovatka bez značky. Zabočím na vedlejší silnici, kolem rybářských chatek nad bystřinou, kde Bob Jonson nakonec pomstil Jonasovu smrt – vytlačil Matta Fortuna z úzké stezky a oba se potom rozmlátili o skály a utopili. Mattova harleye odvezli zpátky k Charliemu Fortunovi, opravil si ho, aby na něm mohl jezdit. Zachvěju se, když na to pomyslím. *Nemysli na to, Darino. Jeď dál.*

Nechávám domy za sebou, silnice přechází v polní cestu. Dál už není nic, musím vystoupit z auta a vydat se po pěšině vyšlapané ušatými jelenci k osikovému háji na hřebeni. Jsem tu popáté, možná pošesté od chvíle, co Jonas odešel, a pokaždé mě tady čeká jen ticho a pusto. Vítr profukuje osikami, ale žádná křídla tu netlučou, žádné silové pole nevaruje lidi z odvrácené strany, což jsem i já, aby se nepřibližovali.

Phoenixi, to jsem já. Kde jsi? Potřebuju se s tebou vidět. Až mě obejmě, srdce se mi zastaví. Jedině s ním se cítím v bezpečí. Jestli budu muset nést vaše tajemství ještě chvíli, zhrouť se. Řekni to Hunterovi, řekni to ostatním. Sama to nezvládnou.

Vyšplhám na hřeben, zastavím se ve stínu rezavého vodojemu a lapám po dechu. Díváte se mezi stromy dolů do dalšího údolí, ale tu starou stodolu nevidíte. Listy osik se chvějí a šustí – jako křídla? Je tady krásně, opravdu nádherně – osiky, prudký svah, žluté ostny indiánského tabáku se pyšně vypínají ze stříbrné luční trávy. A veliké, nekonečné nebe.

Ale žádná křídla netlučou, slyším jen tlukot vlastního srdce a sípot svého dechu. Po Phoenixovi a Krásných mrtvých ani památka. Všude kolem po něm očima usilovně pátrám, sbíhám z kopce, napínám zrak, bojím se, abych ho nepřehlédla, tu jeho vysokou, nehybnou postavu u vrat stodoly, jak se ke mně otáčí a čeká na mě. Bude tam, jestli ho tam přivede mé přání a moje touha.

Nohy mi sviští trávou. Sehnu se a podlezu pod ostatným drátem. A vidím přímo dovnitř stodoly, protože vrata se jako vždy náhle rozlétnou. „Phoenixi?“ zeptám se nahlas, když vkročím do tmy. Do nosu mi vstoupí zatuchlý pach, prohnilé přepážky stájí se naklánějí v podivných úhlech. Na hácích visí prastaré koňské postroje, trámy jsou pospojované sítěmi pavučin. „Prosím!“

Aby bylo jasno. Tohle je místo, kde přebývají Krásní mrtví. Nedovolí vám, abyste je spatřili, pokud nechtějí. Mají důvod se skrývat před lidmi z odvrácené strany – přede mnou a před vámi – jinak by mohli... Chtěla jsem říct „zemřít“. Ale to by bylo trochu divné. Myslela jsem

to tak, že Phoenix, Hunter, Arizona, Summer a ostatní už jsou dávno minulostí. Jsou to *revenanti*. Ti, kteří se vrátili ze světa mrtvých.

* * *

Stodola byla prázdná. Prohlédla jsem každý kout, dokonce i seník, kde úzké louče světla dopadaly na zpráchnivělou podlahu. Tady jsem poprvé zahlédla Phoenixe, uprostřed kruhu prozpěvujících postav – Krásných mrtvých a jejich svrchovaného pána –, které ho vítaly zpět z limbu. *Prásk!* Má mysl v tu chvíli explodovala. Potom jsem si poskládala všechny útržky dohromady. Můj mrtvý kluk patřil k Hunterově skupině a měl znamení smrti, které to dokazovalo. Andělská křídla vytetovaná mezi lopatkami, na místě, kudy mu prošla vražedná čepel nože.

Phoenixi, vrať se! prosila jsem ho.

Vyšla jsem ven ze stodoly a vydala se přes dvůr. Naděje ve mně začala umírat. „Huntere!“ vykřikla jsem. „Tohle je vaše práce! Nenávidím vás!“

Svrchovaný pán nechával své zombie neviditelné. Nehodlal mi dovolit, abych Krásné mrtvé znovu spatřila. Dával si načas, chtěl, aby po té věci s Jonasem nabrali síly. Taky byste měli vědět, že nemají žádnou svobodu vůli a že Hunter rozhoduje úplně o všem, co udělají. I když zůstával neviditelný, slyšel mě, jak mu říkám, že

ho nenávidím, přímo tady a teď. To je další, nesmírně užitečná nadpřirozená síla, kterou ovládá.

Rozhodla jsem se zapůsobit na jeho city, ačkoliv vím, že žádné nemá.

„Huntere, prosím. Strašně se mi stýská po Phoenixovi. Je to peklo.“

Žádné odpovědi se mi nedostalo, když jsem stála u rezavého nákladáku. A odpovědi jsem se nedočkala ani na verandě domu, do kterého jsem nakukovala špinavým oknem. U sporáku pořád stálo to houpací křeslo, stůl byl pokrytý vrstvou stoletého prachu. Vzala jsem za kliku a zatlačila ramenem do zamčených dveří. „Nenávidím vás, Huntere,“ zamumlala jsem.

Před měsícem bych odešla a říkala si, že celá ta věc se zombiemi je magořina. To, co dělá smutek s horečkou zmítaným mozkem: vidím věci, které neexistují. Chci říct, jak jinak se dá zvládnout, když člověka, kterého milujete nejvíc na světě, pobodají ve rvačce a on umře? Ztráta, to není správné označení tohoto pocitu. Chce se vám brečet a zároveň kolem sebe mlátit, propadnete se do té nejhlubší jámy, její okraje jsou kluzké a hladké a není se čeho chytit. Podle Kim Reissové, terapeutky, ke které mě poslala Laura, na vás v takových situacích mozek zkouší ty nejkrutější triky.

Ale to bylo před čtyřmi týdny. Mezitím jsem cestovala časem a našla odpověď na záhadu Jonasovy smrti

a všemu jsem uvěřila. Takže jsem věděla, že Hunter, svrchovaný pán zombií, mi nechce dovolit, abych se s Phoenixem setkala. Rozhodl se, že mě k němu nepustí.

„Jestli v tom budete pokračovat, už se nevrátím,“ vyhrožovala jsem. Samotné mi to přišlo ubohé. „Potřebujete mě. Jsem vaše jediný spojení s odvrácenou stranou.“

Ticho a prázdno – nic víc.

„Arizona mě potřebuje,“ naléhala jsem dál. Byl to už skoro rok, co se utopila v Hartmannově jezeře. „Začíná jí utíkat čas.“

Verandou se prohnal vítr, nadzvedl uvolněné prkno na střeše. Vyzkoušela jsem všechny triky, kterými bych mohla přilákat Krásné mrtvé. Nebylo to k ničemu. Přesto jsem tam zůstala celé dopoledne, seděla jsem v kabině starého nákladáku a upírala pohled k Andělské hoře.

Konečně jsem vylezla ven. „Tak dobře, vyhrál jste,“ zamumlala jsem. „Stejně musím jít na pohřeb.“

* * *

Ve skutečnosti jsem se na pohřeb Boba Jonsona nechystala. Po těch čtyřech, které jsem absolvovala v průběhu jediného roku, jsem na žádný další už jít nechtěla. Takže jsem šla až na vigilií.

Byli tam všichni motorkáři v kožených ohozech s třásněmi, s kozími bradkami a divoce rozčuchanými šedivými vlasy. Harleye měli zaparkované v kruhu kolem